Vzácny kvet z Alsaska

Alžbeta Eppingerová
1814 – 1867

SLOVENSKÁ PROVINCIA
SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Vzácny kvet z Alsaska

A.D. 2005

© Kongregácia sestier Božského Vykupiteľa

Imprimatur: Dr. Mons. František Tondra, spišský diecézny biskup

č. 7/2005 zo dňa 29.4.2005

Z nemeckého originálu:
Ilustrierte Album: Die kostabre Blüte aus dem Elsaß, Elisabeth Eppinger 1814 – 1867, Die Schwestern von Göttlichen Erlöser Colmar, 1950
Preložila: Sr. M. Katarína Krištofová, SDR

Sadzba, grafická úprava a tlač: MTM Levoča

Vydavateľstvo
Slovenská provincia
Kongregácia sestier Božského Vykupiteľa
Zimná 66
Spišská Nová Ves

ISBN 80-969322-2-5

Predslov

Na každom kroku na nás „útočia“ reklamy, ktoré „dobromyseľne“ usmerňujú a riadia dnešnú konzumnú spoločnosť. Všetci sa kamsi ponáhľame a často krát nestačíme na rýchle tempo života.

Keď sme v koncoch, občas sa nám podarí na chvíľu zastaviť a porozmýšľať o zmysle života. Zistíme, že nám život „uteká medzi prstami“.
Robíme si nové predsavzatia, ktoré by nás mali priviesť na správnu cestu, vytvoríme si hierarchiu hodnôt a vykročíme.
Po krátkom čase zistíme, že predsavzatia sa nedarí uskutočňovať...

Naše najlepšie úmysly sa míňajú s cieľom a nachádzame sa v akomsi začarovanom kruhu.
Čo robiť?
Opäť začíname uvažovať, čo má dnes v živote zmysel, cenu,....
Znovu objavujeme hodnoty, ktoré sú pevné, nepomíňajúce a práve takéto si obľúbila a vniesla do svojho života Alžbeta Eppingerová z Alsaska, ktorej život si chceme priblížiť.

Na nasledujúcich stránkach sa pokúsme vnímať krásu jej duše, v ktorej sa odzrkadľuje kúsok neba.

Už ako malé dieťa veľmi pozorne počúva, čo sa v jej okolí hovorí o Bohu a využíva každú príležitosť, aby mohla hlbšie vniknúť do tajomstva jeho lásky, života a vykúpenia.
Boh sa stáva pre ňu všetkým a vo svojom rebríčku hodnôt ho kladie na prvé miesto.
Alžbeta je veľmi vnímavá na potreby svojej doby, v ktorej žije.
Jej citlivosť na biedu, trpiacich na tele i na duchu, chudobných a opustených sa neskôr odzrkadľuje v jej plodnom apoštoláte.
Svoju snahu urobiť iných šťastnými a ukázať im Boha, vkladá do konkrétnych skutkov lásky, ktoré sa ako „zlatá niť“ preplietajú dejinami až po dnešné dni v činnostiach jej sestier.

Určite vo svojom živote hľadáme to pravé, nepomíňajúce sa šťastie a túžime, aby aj tí, s ktorými žijeme, a s ktorými sa stretávame boli šťastní.
Ak dovolíme Bohu vstúpiť do našich každodenných situácií, ako to urobila Alžbeta, uvidíme, že to bude pevný základ, na ktorom môžeme budovať svoje šťastie a svoju budúcnosť...
Náš život bude mať zmysel.
Nechajme sa vtiahnuť do príbehu tohto jednoduchého, nenápadného, ale pre svet tak veľkého a významného dievčaťa Alžbety.
Poďme spoločne načerpať z bohatstva darov, ktoré jej Boh uštedril.

Sr. M. Arimatea Kiškovská, SDR

Toto malé dieťa sa nazýva Alžbeta.
Narodila sa 9. septembra 1814
v malom kúpeľnom meste Niederbronn.

Jej rodičia sú jednoduchí roľníci, čestní a dobrí, pestujúci pravú zbožnosť a skutočnú kresťanskú lásku.
Pre otca Juraja Eppingera a matku Barbaru rod. Vogtovú znamená toto narodenie veľké šťastie, ale aj úlohu vychovávať svoje dieťa verne v katolíckej viere.
Hneď na druhý deň po narodení prijalo toto dievčatko sviatosť svätého krstu a pekné meno Alžbeta.

„Panna Mária, nebeská Matka vezmi malú Alžbetu pod svoju osobitnú ochranu.“
Pán obdaroval srdce tohto dieťaťa bohatými milosťami a naplnil ju horlivosťou, ktorá nezniesla žiadne otáľanie a zaváhanie.

Alžbeta je povolaná viesť veľké dielo.

Mama Barbara to považuje za šťastie naučiť svoju malú dcérku vyslovovať meno Nebeskej Matky Panny Márie.
Alžbeta s najväčšou radosťou opakuje vždy znova „Zdravas Mária! Zdravas Mária!“
Ešte si nevie zapamätať celú modlitbu, a predsa stále sa chce modliť.
Tu jej musí pomáhať mama:
„Keď sa chceš modliť, obráť svoje oči k nebu. Tam je naša dobrá Matka. Povedz jej: Dobrá Matka nauč ma modliť sa, aby som bola poslušná a dobrá.“

Dieťa počúvalo tieto slová s radosťou a zachovávalo si ich v srdci. Jedného dňa sa Alžbeta vzdialila od deti a hry, aby sa mohla v dome sama modliť. Obrátila sa na Pannu Máriu: „Zdravas Mária, teraz dobrá Matka sa chcem modliť, ale ešte to neviem. Musíš mi pomôcť. Moja mama mi povedala, že Ty ma to naučíš.
Prosím ťa, nauč ma to!“

A zrazu toto trojročné dieťa samo vyslovuje
Otče náš a *Zdravas Mária.*
Prešťastné uteká k svojej mame a opakuje modlitby.
Mama Barbara od údivu zalomí rukami
a v hlbokom dojatí objíma svoje dieťa.
Alžbeta sa naučila modliť od Panny Márie.

Alžbeta veľmi dychtivo počúva všetko o Bohu - všetko,
čo s ním súvisí.
Využíva každú príležitosť na to, aby sa o ňom viac dozvedela.

V nedeľu ide na návštevu k tete Barbare.
Tá totiž v ten deň odpočíva od ťažkej práce na poli a veľa číta.
Alžbeta ju poprosí, aby čítala nahlas.
Započúva sa a neujde jej ani slovo. Hneď sa pýta,
čomu nerozumie a premýšľa o tom, čo počula.
Životopisy svätých ju nadchýnajú. Vždy znovu premýšľa o tom,
ako niekto taký slabý a malý sa mohol stať svätým.

O túto radosť by sa veľmi rada podelila so svojimi
súrodencami, ale tí ju nechceli vždy počúvať.

Po dlhšom uvažovaní začína teraz objavovať vo svojom
správaní veľkú chybu: svoju tvrdohlavosť.
Celou silou bojuje proti tomu a urobí všetko preto,
aby sa polepšila.

Alžbeta sa jednoducho rozhodla stať sa svätou.

Malá Alžbeta často sprevádza svoju mamu na pole.

Jedného dňa, keď idú cestou na pole prichádzajú
ku krížu, ktorý možno v alsaskej krajine nájsť všade
na rázcestiach.
Mama Barbara vysvetľuje malej Alžbete, že Ježiš,
náš Vykupiteľ, bol zlými ľuďmi bičovaný a ukrižovaný.

Alžbeta počúva a pohnutá súcitom sa pýta:
„Prečo spôsobili nášmu Vykupiteľovi takú bolesť?“
„To zapríčinili naše hriechy“ znela mamina odpoveď .
„A čo je to hriech?“ vyzvedá nedočkavo.

Mama jej odpovedá: „Hriech páchame vtedy,
keď urážame Boha, keď sa roztržito modlíme,
keď neposlúchame rodičov a keď sa hašteríme
so súrodencami.“
Na to malá Alžbeta po chvíľke premýšľania
s rozhodnosťou povie:
„Keď toto všetko je hriech, nikdy viac to nechcem robiť.“

Alžbeta nechce viac uraziť Boha.

Raz večer prišiel k Eppingerovcom sused na návštevu porozprávať sa.
Medziiným rozprával aj o utrpení Ježiša a o tom, ako s ním Židia kruto zaobchádzali.
Alžbeta pozorne počúvala, ale pri slove utrpenie ešte viac spozornela a ničím sa nedala vyrušiť.
Odrazu sa zdvihla a odišla od stola.
Prišla ku krížu a začala plakať.

„Niečo pozoruhodné je v tomto dieťati,“ hovorí sused.
Rodičia sa zadivili, že toto rozprávanie vzbudilo v Alžbete tak veľký súcit. Boli tomu radi, ale ich to aj znepokojilo.
Alžbeta sa nestarala, čo sa o nej hovorilo.

Odteraz stále hlbšie uvažuje nad Ježišovým utrpením.
Utiahne sa do samoty, aby ako sama hovorí, premýšľala nad strašnými ranami a veľkými klincami.

Ježiš ju úplne zamestnáva.

Sedemročná Alžbeta je v početnej rodine najstaršia z detí. Jej rodičia sú celý deň na poli a tak jej zverujú do opatery súrodencov: Margaréta má 5 rokov, Barbara 3 roky a Juraj má jeden týždeň. Malá pestúnka vie o veľkých starostiach rodičov. Chce pomáhať ako len môže a vie. Otec a mama veria svojej „veľkej“ dcére. Lenže táto uložená povinnosť zamestnáva Alžbetu úplne a neostáva jej veľa času na jej vnútorné zahĺbenie, ktoré tak miluje: modlitbu, rozjímanie, a rozhovory s Pannou Máriou. A tak sa snaží zladiť modlitbu s plnením svojich povinností. Stojí ju to veľa námahy, ale snaží sa vždy znova. Tým sa pripravuje na úlohu, ktorá raz príde:

Na život ťažkej práce a nepretržitej modlitby.

Keď má Alžbeta deväť rokov, rodičia ju posielajú do školy.
Učiteľ vyučuje nielen čítanie a počty, ale rozpráva deťom aj o Bohu, Stvoriteľovi a Otcovi Ježiša Krista -Vykupiteľa, o jeho utrpení a o jeho Matke Panne Márii.

A takéto vyučovanie je už niečo pre malú Eppingerovú. Oduševňuje ju to, počúva a s radostným srdcom chodí do školy v Niederbronne.

Len keby si vedela všetko zapamätať!
Hovorí sa, že Boh je všade tam, kde sa ľudia modlia. Keď sa modlíme so zloženými rukami, bez otáčania hlavou, potom je Ježišova prítomnosť stále viac a viac plodnejšia v srdci človeka.

Ježiš v Eucharistii, v ktorej Alžbeta chce prijať Ježiša sa stáva jediným cieľom jej prianí.

Keby som len mohla milovať Ježiša celý môj život!
Nechcem urobiť nič, čo by sa mu nepáčilo!

Čoskoro, po splnení si povinností, utiahne sa do záhrady a tam sa modlí skrytá za stromom v hlbokom sústrední.

Ako pustovník na púšti hľadá ešte aj iné tajné miesta, kde by mohla s Ježišom nerušene hovoriť.

Uvažuje často nad látkou z katechizmu.
„Pozrite moje deti“ hovoril im kňaz: „Ježiš bol ako dieťa veľmi poslušný, preto ho nasledujte!“
Alžbeta si potom ustavične opakuje:
„Božské Dieťa Ježiš, daj, aby som bola poslušná, milá ku všetkým a dobrá.“

Nechce nič zabudnúť z toho, o čom pán farár z Niederbronnu na vyučovaní hovoril.
Vo svojej horlivosti, túži všetko zachovať vo svojom srdci a mysli. Je odhodlaná veľa trpieť.

Môj Ježiš, pošli mi utrpenia koľko len chceš!
Daj mi len milosť milovať ťa.

Chcem ťa milovať,
slúžiť ti,
a dať svoj život za teba!“

„Kto je to kňaz?“ pýta sa Alžbeta jedného dňa svojho otca.

„Kňazi“, hovorí otec Juraj, „sú Boží služobníci,
ktorí nám ohlasujú evanjelium.“
„Čo máme pre nich urobiť?“
„Pretože sú Boží služobníci a učia nás,
máme byť k nim úctiví.“

Tieto slová zanechali v Alžbete hlboký dojem.
Odteraz kdekoľvek zazrela kňaza, myslela si,
že stretla priam Nebeského Otca .
Ostala ustrnulo stáť, sledovala ho pohľadom
a hovorila si: „Keby som sa len mohla k nemu priblížiť,
aby mi rozprával o Bohu!“

Toto prianie dieťaťa sa čoskoro splnilo.
Farár Reichard hlboký, nadšený a dobrý kňaz prichádza
zakrátko do Niederbronnu spravovať farnosť.
Jeho najmilšou prácou je vyučovanie detí.
Veľmi túži po tom, aby deti Boha spoznali a milovali ho.

Hovorí im o poslušnosti a napomína ich, aby usilovne
chodili do školy.
Alžbeta obracia nesmelo pohľad ku krížu a modlí sa:

„Môj Ježiš, chcem vždy poslúchať pána farára,
aby som sa raz mohla stať **svätou!“**

Farár Reichard začína v škole vyučovať náboženstvo.
Srdce tohto dieťaťa - malej Alžbety - skáče od radosti.
Ale hneď na začiatku ju čaká sklamanie!
Alžbeta je zaradená do skupiny ku menším deťom,
a tým je vylúčená aj z vyučovania pána farára....

Najprv má pokušenie skryť sa medzi väčšie deti, ale úcta k pánu farárovi jej nedovolí klamať, a tak s ťažkým srdcom a smutným pohľadom odchádza z triedy.

Musí čakať, kým bude mať desať rokov, aby mohla prichádzať na vyučovanie, ktoré vedie pán farár.
Keď sa jej však toto prianie splní, v Alžbete len viac a viac vzrastá úcta voči kňazovi.
Počas hodiny sú jej oči upriamené alebo na pána farára,
alebo na kríž a stále ich porovnáva.
Pán farár práve hovorí o utrpení Ježiša a o tajomstve svätej omše.
Malou Alžbetou to zachveje.
Myšlienka na utrpenie Krista prebúdza v nej túžbu žiť v ústraní niekde v lese alebo v jaskyni, aby mohla nerušene premýšľať o tomto všetkom, čo počuje.
Prianie, prichádzať na svätú omšu a prijať Eucharistiu je v srdci malej Alžbety stále silnejšie.

Alžbeta túži po zjednotení s Ježišom – Spasiteľom!

Alžbeta očakáva príchod Ježiša do svojho srdca
s veľkou túžbou.

Keď prichádza k Pánovmu stolu, nič nevníma a necíti.
Je úplne bez seba! Nestará sa o to, čo sa okolo nej deje.
Keď príjme Ježiša do svojho srdca, celkom pohrúžená
sa modlí: „Môj Ježiš, zostaň so mnou.
Celkom sa Ti dávam. Mária pomôž mi klaňať sa Ježišovi.
Môj Ježiš, celý život Ti chcem slúžiť, iba Tebe samému!“

V tej chvíli je celkom zaujatá tým, čo Ježišovi sľúbila:
iba Bohu slúžiť a zriekať sa všetkého, čo nemá s ním
nič spoločné. S rozhodnosťou odpovedá kňazovi,
ktorý ju vyučoval, a ktorý ju pripravil na sväté prijímanie
a teraz je taká šťastná.
V dôvere prosí Spasiteľa, aby jej vždy nechal tohto kňaza
ako vodcu. Vtedy zbadala nad hlavou kňaza silné svetlo,
ktoré ho ožiarilo. Zároveň pocítila veľkú lásku
k Ježišovmu utrpeniu a k Najsvätejšej Oltárnej sviatosti.
Veľmi starostlivo si vo svojom srdci Alžbeta uchováva
tieto dojmy Božej milosti.

Boh v tejto chvíli predurčil týchto dvoch ľudí:
Alžbetu a farára Reicharda na uskutočnenie svojho diela!

Radosť Alžbety je taká veľká, dojatie také hlboké,
že na slávnostnom obede celej rodiny nie je duchom prítomná.
Jej žalúdok neprijíma nijakú stravu a sotva dokáže odpovedať
rodičom a súrodencom.
Je ponorená do vnútorného vďaky vzdávania. Večer už môže byť
konečne sama. Ide do záhrady na svoje najobľúbenejšie miesto,
jednoducho chce byť sama a chce sa modliť.
Za múrom záhrady tečie potok a o niekoľko metrov ďalej stojí
dom. Neskôr sa stane jej domovom, bude to „Kláštorík“,
ktorý bude povolaná založiť a viesť.
Keby to v tej chvíli aspoň tušila!

V týchto okamihoch je jej srdce naplnené Božou láskou a vždy
znova si opakuje:

„Môj Ježiš, zostaň vždy so mnou“!

Praje si ostať celú noc v modlitbe! Cíti sa však slabá
a keď sa dlho do noci modlí, premôže ju únava a ide spať.
Jej túžba po Eucharistii stále rastie. Jej viera v Ježiša v Hostii
je veľmi živá, a tak má dojem, že je v Ježišovej blízkosti.

S Ježišom rozpráva dôverne a bez obáv.

Na druhý deň po prvom svätom prijímaní
musí ísť Alžbeta pracovať na pole.
Má rada prácu, ale ešte radšej má
modlitbu a samotu.

Obidve veci nadšene vyhľadáva a to bez
toho, aby zanedbávala svoje povinnosti.
V myšlienkach sa často zastavuje
pri Ježišovi vo Svätostánku a neustále
opakuje:

„Buď pozdravený a zvelebený Ježiš
v Najsvätejšej Oltárnej sviatosti.“

Aby sa vždy viac podobala Spasiteľovi,
zapiera sa pri každej príležitosti,
aká sa jej len naskytne.
Keď je práca ťažká a vyrušuje ju pot,
ktorý jej steká po tvári,
myslí na Vykupiteľove krvavé kvapky:

„Prosím ťa, môj dobrý Ježiš,
nech stále myslím na teba!“

Často možno vidieť Alžbetu
mlčky kráčať za vozom,
ktorý vedie jej otec.
Idú na pole alebo do lesa.
Na týchto cestách a poliach
sa modlí ruženec,
ponorená do rozjímania
jednotlivých tajomstiev,
zvlášť bolestného ruženca.

Čnosti Panny Márie,
jej utiahnutý život,
jej skromnosť sú
predmetom Alžbetiných
myšlienok.
Cíti sa priťahovaná
napodobňovať ju
a často si opakuje:

„Salve Regina!“

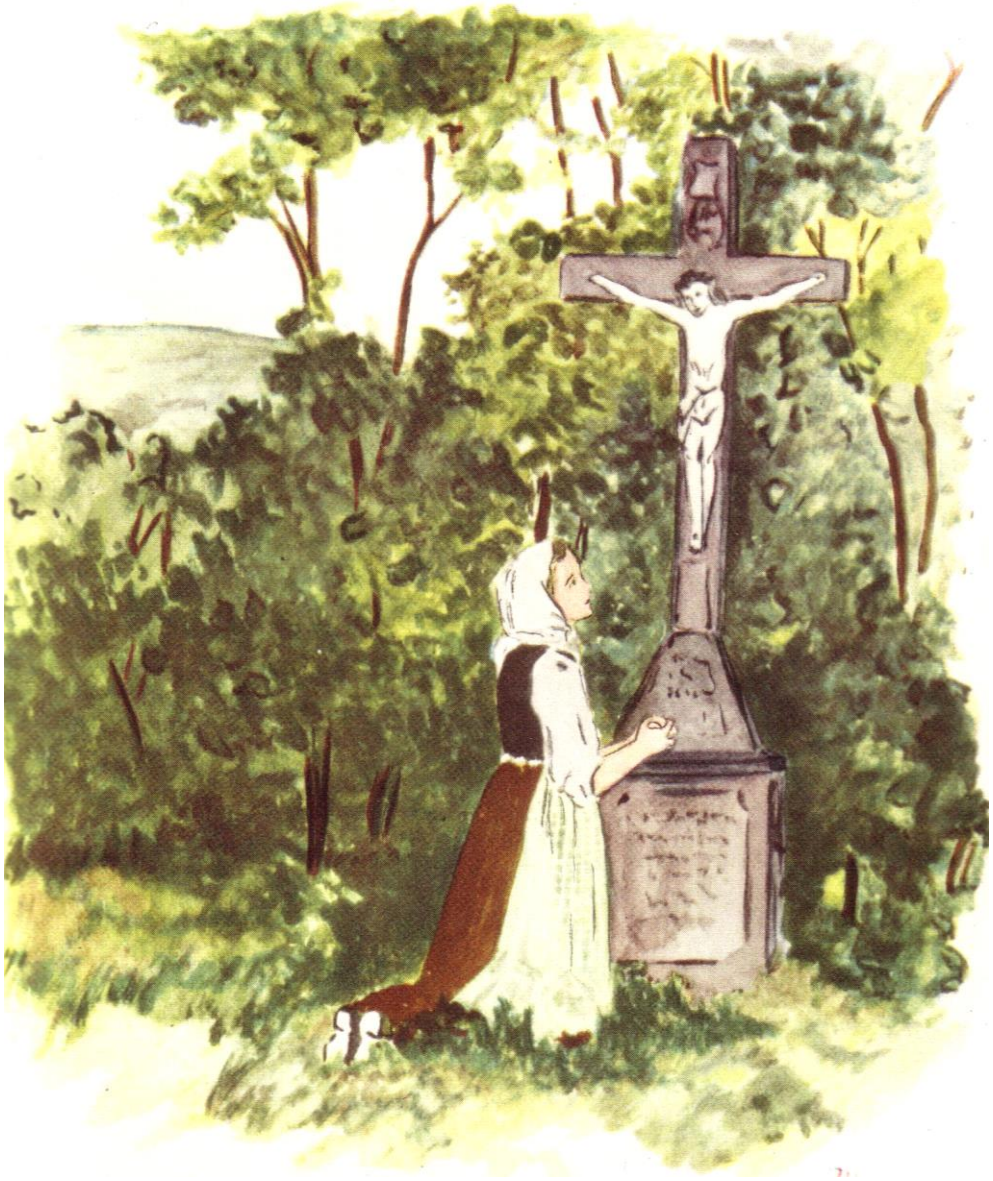

Pán chce srdce tohto mladého dievčaťa,
ktoré ho tak vášnivo a výlučne hľadá očistiť,
a preto mu posiela prudké vnútorné utrpenia.

Napriek odporu a protivenstvám Alžbeta pokračuje
v modlitbe a vo všetkom sa snaží plniť Božiu vôľu.

Jedného dňa pracuje Alžbeta celé dopoludnie
na poli. Je mlčanlivá a celkom ponorená v Bohu.
Je práve poludnie a je čas ísť obedovať.
Mladé dievča však na to nemyslí, lebo ju preniká
myšlienka celkom sa odovzdať Bohu.
Počas týchto dní nie je sama...
Prechádza poľnou cestou, ktorá vedie k pozemku
jej rodičov.
Tam padne na kolená a modlí sa pokorne a vrúcne
o milosť čistoty:
„Môj Ježiš,“ hovorí „daj mi milosť slúžiť ti
v panenskom stave, a tak aj zomrieť.
Nechcem byť pannou len podľa mena,
ale nech je moje srdce ozdobené čnosťami,
ktoré sa ti páčia.“

„Som pripravená obetovať pre teba všetko.“

Alžbeta, vyčerpaná od vnútorných utrpení, musí ostať v posteli. Telesné utrpenia sú prudké a tie čo sa odohrávajú v je duši sú ešte prudšie.
Jej jedinou útechou je malý kríž, ktorý si môže položiť na hruď. Viac nemôže bez neho vydržať.

Lekár, ktorý ju navštívi si myslí, že práve tento kríž je príčinou toho, že má také bolesti a ešte viac ju rozrušuje.
Preto nariadi, aby jej tento vzácny klenot odobrali.
Kto jej môže teraz pomôcť v tejto narastajúcej bezútešnosti,
keď Boha, ako sa zdá, viac nepočuje?
Odrazu spadne zo steny kríž na lavicu a ostane tam stáť tak, akoby ho tam niekto položil.

Rodičia, ktorí bdejú pri lôžku Alžbety sa začudujú a zvolajú:

„Hľa, dostala všetko, čo si tak túžobne priala!“

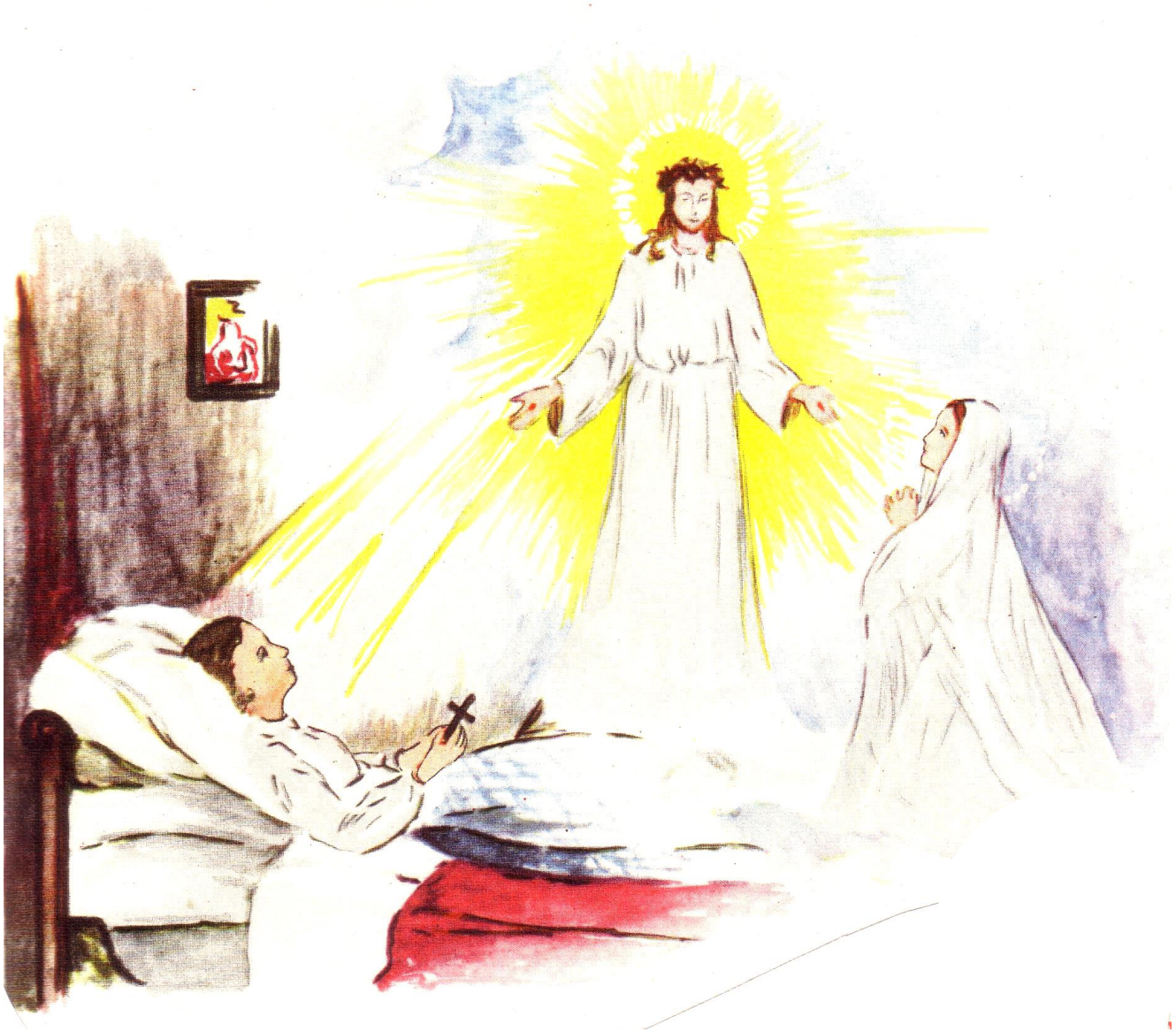

Boh chce viesť Alžbetu
mimoriadnymi cestami.
Viackrát má vízie, v ktorých spoznáva
zámery Božieho milosrdenstva
voči ľuďom a národu.
Vidí udalostí, ktoré sa stanú:
naľaká sa toho.
Vidí tresty, ktoré Boh pripravil:
chveje sa, ale zároveň sa učí, že pokánie
a modlitba môžu všetko odvrátiť.

Panna Mária, naša Matka, prosí za nás
neustále u svojho Syna.
Vidí ju kľačať a prihovárať sa.
Panna Mária je tou, ktorá nás môže
zachrániť.
Všetky milosti sprostredkuje práve
Panna Mária!

Alžbetine utrpenia sú stále väčšie.

Boh chce, aby trpela a modlila sa za
obsiahnutie milostí,
ktoré on sám pre ňu pripravil.